

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

2.

aleč je že bila domača vas tam za zelenim gozdom. Videlo se ni niti rjavega zvonika več, in Kekec je postal na beli cesti in se je ozrl nazaj. Zavihtel je klobuček, da je zavihralo dolgo petelinje pero veselo v zraku, in je zavriskal polglasno. — »Hej, ne vidim te več, domača vas!« je dejal potem sam pri sebi. »Lepo je bilo, ko sem živel v tebi. A mogoče bo še lepše v Rovtah. Prepeval bom in citral, pa bo čas kaj brzo minil. Kar hipoma bo zima tu in vrnem se domov. Nagajal bom zopet Tinki in ji pravil, kako je bilo pri zmaju, ki sem pri njem služil za kuharja. Hej, pa bo verjela vse — uboga, mala Tinkara...« Kekec se je posmejal in se je okrenil. Stopal je dalje po beli cesti in se je oziral na vse strani. Cesta se je vila kraj zelenega gozdiča, kjer so prepevali glasni ptiči v veselo pomladno jutro. Na desno pa se je širilo polje tja do strmih, s smrekami gosto poraslih gor. Za njimi so se skrivali domači snežniki, in Kekcu je bilo skoro hudo, da jih ne vidi več. Zato je pospešil korake in je pričel glasno žvižgati, da bi pregnal svojo žalost. Že je dospel iz gozdiča, in tedaj se mu je nasmejala nasproti bela vasica. Male, prijazne hišice so stale druga pri drugi kakor zveste sestrice. Krog in krog pa je zelenelo širno polje tja do zelenih gozdov, spenjajočih se ob strmem pogorju. Kekec je obstal, pa je gledal na tisto pogorje. Oči so se mu čudile vse zamaknjene, ko so strmele na tiste veličastne gore. Oj, strmo so se dvigale nad gozdovi — skala na skali, sklad na skladu. Vse gore so bile preprežene s širnimi snežišči, ki ne skopnijo niti v toplih poletnih žarkih. Sneg se je lesketal tam zgoraj v srebrnem solncu; skale so se smehljale v tiho dolinico in so bile vse bele. Visoke so bile, tako visoke, da so se dotikale menda samega modrega, jasnega neba.

Kekec je zopet dvignil klobuček, da je zavihralo dolgo petelinje pero. — »Juhuhu!« je zavriskal na ves glas, da se je razlegalo širom po zagorski dolini. Nasproti mu je prišel kmetič in se je namuznil,

ko je slišal glasni vrisk. — »No, kaj pa se ti dereš že tako rano?« je vprašal Kekca in se je smejal. »Vesel pa si, pobič, vesel — ni ti kaj reči... Pa kam greš s culo na hrbtu? Ha, ti pobič?«

Kekec se je okrenil, pa je odgovoril: »Ej, stric, služiti grem h Korošču. Zagledal sem tiste visoke gore, pa sem postal tako vesel, da sem moral zavriskati. Kaj hočete, stric? Rad vriskam in sem rad vesel... Glejte, stric, vi ste iz Rovt, pa veste gotovo, kje stoji Koroščeva hiša. Lepo vas prosim, da mi poveste, da ne bom iskal po nepotrebnem.«

»Ahm,« je dejal kmetič, »h Korošču greš služiti? Glejte si no, glejte! Pa za pot bi rad vedel, ti pobič? — Glej, ona pot, ki drži preko polja do malega gozdiča, te privede h Korošču, naravnost h Korošču. Ne moreš zaiti, ker ni druge poti... Glejte si no — pa služiti greš, pa si tako vesel! Ti si pa res čuden pobič...«

»Kaj hočem, stric?« je odvrnil Kekec. »Ali naj se cmerim in se ongavam, ker moram iti služiti? Saj mi ne pomaga nič in tudi vredno ni, da bi se cmeril... Hvala vam, stric, da ste mi pokazali pot. Kar lepo pojdem po njej in ne zaidem nikamor. Hvala vam, stric!«

Kekec je spel dalje in je krenil po kolovozni poti preko polja. Ves čas je žvižgal in se je vedno bolj bližal zelenemu gozdiču onkraj polja. Velika cula na hrbtu ga ni prāv nič težila, še manj pa skrinjica, ki jo je nosil v desnici in ki so bile v njej spravljene njegove citre. Dospel je v gozdič in je šel neutrudno dalje pod visokimi smrekami. Prišel je do ovinka — in tedaj se je hipoma ustavil. Iz grmovja je skočil deček in je obstal ves zasopel pred njim. Kekec ga je gledal in se je čudil. Deček je bil mršav in dolg; oblečen je bil v rasaste hlače in v rasast jopič. Bos je bil; a na gavi mu je tičal zelen, potlačen klobuček.

Ustavil se je deček pred Kekcem in ga je meril od nog do glave s sovražnim pogledom. — »Kdo si? Kam hočeš?« je vprašal s hripavim glasom. »Kaj nisi ti Kekec? Kekec, ki hoče priti h Korošču služiti? Ha, te vprašam?«

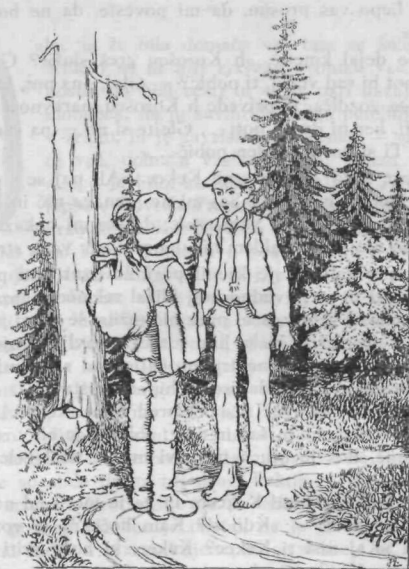
Kekec se je nasmejal in je odgovoril prav prijazno: »I, seveda sem Kekec. Pa tudi h Korošču grem služiti. Dej, povej mi, ali imam še daleč?«

Dolgi deček mu ni odgovoril ničesar. Samo zasopel je težko in je pograbil Kekca za rame. Potresel ga je na vso moč in mu je podstavil nogo, da bi ga prevrnil na tla. Kekec se je začudil in je stopil korak nazaj. Gledal je dečka in je zmajal z glavo. — »Pa kaj hočeš od mene, ha?« ga je vprašal in se je še vedno čudil.

A dolgi deček se je zapražil zopet vanj z vso svojo močjo in bi ga bil skoro prekotalil na tla. — »Nabijem te, ti Kekec!« je sopel. »Nabijem te, da boš ves črn in se ti ne bo ljubilo iti h Korošču... Čakaj, čakaj — nabijem te...«

»Aha!« je rekel tedaj Kekec zategnjeno. »Nabiti me hočeš, na, nabiti? Pa če se ti bom pustil? Že koga drugega sem mikastil, pa bi se

pustii od tebe nabiti? — I, počakaj malo, da vržem culo na tla in spravim skrinjico na varno. Pa se bova pomenila potem...«

In Kekec je položil culo in skrinjico na tla. Naglo se je obrnil potem in se je zasmel. Zakaj dolgi deček je navalil zopet nanj in je poizkušal, da bi mu podstavil nogo. A Kekec ga je prijel z obema rokama okrog pasa. Zasukal ga je na levo in desno in kakor bi trenil, je ležal dolgi deček v travi.

»No, vidiš!« je govoril Kekec prav prijazno. »Ali ti nisem rekel, da se ne pustim nabiti? Lahko bi jaz tebe, pa te nočem. Saj nimam vzroka, da bi te nabil. Samo to mi povej, zakaj ti mene ne pustiš v miru? Kaj sem ti storil, da si navalil name kakor razbojnik?«

Dolgi deček je pričel pihati kakor mačka. Skočil je zopet na noge in je stiskal pesti. Pa mu ni dalo miru, pa se je spet zakadil v Kekca. A že v naslednjem trenutku je ležal zopet v travi. Zakaj Kekec se je samo okrenil, in dolgi deček se je samo zasukal, pa je ležal premagan v travi. Zajokal je od same sramote in jeze in je bil z nogami po travi. Kekec se je sklonil nad njega in mu je prigovarjal: »Daj, daj — ne cmeri se, kakor da bi bil še v zibelki! Saj ti nočem ničesar hudega. Ničesar mi nisi storil — samo v miru me pusti, pa sva prijatelja... Povej, zakaj me ne moreš videti? Dej, reci, zakaj me hočeš nabiti?«

»Ti ne boš služil pri nas, ti ne boš služil pri nas!« je javkal dolgi deček. »Naka — jaz nočem, da bi ti služil pri nas! Nočem, da bi šel jaz zaradi tebe od doma... Rožle sem, Koroščev Rožle... O, ti si malopriden, ker me hočeš izpodriniti z doma... A jaz ne pustim tega, ne pustim...«

In deček je zajokal bridko, da bi se ga usmilil kamen. Kekec se je čudil vedno bolj. Sčdel je v travo kraj dečka in mu je govoril prijazno: »Saj ti nočem ničesar... Ti si Koroščev? Pa zakaj se jočeš, če pridem k vam služit? Badi pameten, Rožle! Nihče te ne podi od doma, a še najmanj jaz. K vam grem samo zaradi tega, ker mi je tako ukazal oče... Ni se ti treba jokati, Rožle! Prijatelja bova in se ne bova prav nič kregala. Le meni verjemi, Rožle! Ti ostaneš lepo doma, lepo, kakor dosedaj!«

Dolgi deček je nehal jokati. Pogledal je Kekca z nezaupljivim pogledom in je zmajal z glavo. — »Pa če je res, Kekec?« je govoril. »Saj ti ne verjamem... Naš oče je rekel, da pojdem služit k vam. Še tisti dan pojdem, ko prideš ti k nam. In danes prihajaš ti in še danes moram jaz k vam. A jaz nočem iti služit, jaz nočem iti služit...«

Kekec ga je potrepljal po rami in je rekel: »Ne boj se, Rožle, le nikar se ne boj! Saj ne pojdeš od doma. Veš, tvoj oče te je samo strašil. K nam gotovo ne pojdeš. Saj mi je še davi rekel oče doma: Le dobro se drži, Kekec, pa bodi prijatelj z Rožletom! — Tako mi je rekel oče, in zato vem, da ne pojdeš k nam služit.«

Rožle si je obrisal obraz z rokavom. Poslušal je Kekčeve besede in je zdaj verjel. Pa mu je bilo žal, da je tako grdo ravnal s Kekcem. Kar glavo je povesil; v tla je gledal, pa je molčal. A tedaj je zaklical

iz grmovja droben glas. Rožle se je zganil in se je udaril s pestjo po čelu. — »Pa da sem pozabil!« je zaklical. »Da sem pozabil nanjo!«

»Rožle, oj, Rožle!« je zaklical zopet tisti glas. »Pa kje si, oj, Rožle! Pridi, pridi, Rožle!«

Rožle je stekel proti grmovju in je kar hipoma izginil za njim. Kekec se je čudil vedno bolj in si ni vedel razjasniti Rožletovega vedenja. Zmajeval je z glavo in je gledal v grmovje, ki je za njim izginil Rožle. A naposled je vendar vstal in si je oprtil culo. Pobral je skrinjico in je stopil naprej. A še ni prestopil petdesetkrat, ko je zopet zagledal Rožleta. Priril se je Rožle iz grmovja, vodeč za roko deklico, ki se je glasno smejala in je z rokami odbijala drobne vejice. Stopila sta na pot in sta obstala pred Kekecem.

Kekec je gledal deklico ves začuden. Bila je za glavo večja nego njegova sestra Tinka; a ni bila debelušna kakor Tinka. Imela je kodraste, črne lase, ki pa niso bili spleteni v kito kakor pri Tinki, ampak so padali prosto na rame. Deklica je bila bleda, in v njenih modrih očeh ni bilo nikake živahnosti. Gledala je naravnost predse, kakor da bi je ne zanimal ves svet. Oblečena je bila v pisano krilce in v pisano šlabankico.

»To je naša Mojca!« je rekel Rožle, ko je stopil tik do Kekca. »Pridna je, hm, pridna, da nihče tako na svetu. Oj, Kekec, da bi ti vedel, kako zna lepo peti! Še celo škrjanček se mora skriti pred njo... Glej, Mojca, tu je Kekec, ki je prišel k nam služiti. A jaz ne pojdem z doma; veš, oče me je samo strašil.«

Deklica je tlesknila z rokami in se je zasmejala s srebrnim glasom. »Oj, prav, da ne greš, Rožle!« je dejala vsa vesela. »Lepo se bomo igrali s Kekcem in bomo prepevali. Ali ni res, Rožle? Pa kje je Kekec? Daj, Kekec, daj mi roko, da ti rečem: Bog te sprimi!«

Kekec se je vedno bolj čudil deklici, pa ni izpregovoril besedice. Samo roko ji je podal in je molčal. A Mojca je že klepetala naprej: »Prav, da si prišel, Kekec! Na vrtu bomo sedeli — ti, Rožle in jaz. Mati nas bo pustila, o, prav rada nas bo pustila. Pa bomo prepevali najlepše pesmi. Ali ni res, Kekec! Saj znaš tudi ti peti? Ha, Kekec?«

»Znam!« je odvrnil Kekec in je še vedno motril klepetajočo deklico. Čudil se je venomer, dokler mu ni Rožle pošepetal v uho: »Ne čudi se, Kekec! Mojca je sirota — Mojca je slepa...«

In zdaj je spoznal Kekec, zakaj ga deklica ne vidi in zakaj jo mora Rožle voditi za roko. Sirota — slepa je na obeh očeh, pa ne vidi božjega sveta, pa ne vidi modrega neba in belih snežnikov nad zeleno dolino! Niti mamice ne vidi, niti očeta, ko jo gledata ljubeznivo, ker se jima smili mala siročica, ki je slepa. In Kekcu se je

razžalostilo srce pri teh mislih. Še enkrat je prijel deklico za roko, pa ji je govoril prijazno: »Da, Mojca, lepo bomo prepevali, lepo, da se nam bodo vsi čudili, o, tudi jaz znam nekoliko peti. Vsako jutro bomo prepevali in vsak večer. Citre imam, lepe citre, da jih pod solncem ni takih. Pa bom brenkal, da bo veselje. Resnično, Mojca...«

»Kaj, citre imaš? O, Kekec!« sta se zavzela bratec in sestra. »Ali imaš res citre?«

»Mhm,« je odvrnil Kekec. »Glejta, v tej-le skrinjici jih imam spravljene. S sabo jih nesem, da si zabrenkam vsak dan. Pa mi srce ne bo prav nič žalostno.«

»Daj, pokaži nama citre!« je prosil Rožle. In Mojca je sklenila ročice, pa je moledovala: »Zaigraj nama, Kekec! Daj, zaigraj nama lepo pesem! Gotovo jih znaš sto, ali pa še več... Daj, zaigraj, Kekec!«

Kekec ni pustil, da bi ga dolgo prosila. Sedli so na trato, in Kekec je vzel iz skrinjice svoje zlate citre. Položil jih je na kolena, pa je pričel brenkati tako lepo kot nihče na svetu. Ptice, ki so še pred trenutkom čebljale po zelenem gozdiču, so hipoma umolknile. Sedele so na drobnih vejicah in so poslušale, poslušale... Bratec in sestra pa sta si podprla glavo z roko. Strmela sta vsa zamaknjena in skoro dihati se nista upala. Poslušala sta Kekca in njegovo krasno brenkanje, pa se niti ganila nista zaradi velikega začudenja.

Kekec je nehal igrati. Pogledal je Rožleta, ki je strmel vanj, in pogledal je Mojco, ki se niti ganila ni — pa se je nasmehnil. »No, ali sem dobro zaigral?« je vprašal. »Kaj praviš ti, Rožle?«

Rožle se je premaknil, pa ga je prijel za roko. — »Kekec, ali me slišiš?« je dejal hipoma. »Ne zameri mi, da sem navalil nate kakor razbojnik, ne zameri mi! Oj, bilo mi je hudo, ker sem mislil, da bom moral od doma. Pa sem bil jezen nate... Ne zameri mi, Kekec! Bodiva prijatelja, bodiva prijatelja...«

»I, seveda — bodiva prijatelja!« je odvrnil Kekec in je udaril v njegovo roko. Spravil je citre v skrinjico in je vstal. »Čas je, da gremo!« je nadaljeval potem. »Zadosti dolgo sem se zamudil tu v gozdiču. Pa ne vem, če bo to vašemu očetu prav? Pojdimo, Rožle; pojdimo, Mojca!«

Pa so se res odpravili. Rožle in Kekec sta se pogovarjala vso pot. Mojca pa je bila kar tiho od takrat, ko je čula sladke glasove ubranih citer. Glavico je povešala in je stopala molče za bratcem, ki jo je držal za roko. Le tuptatam se je nasmehnila, ko se je oglasila v goščavi drobna ptica. Z roko je zamahnila, kakor bi hotela reči: Tihó bodi, zlata ptičica! Saj ne rečem, da ne znaš peti. Toda, ali si čula Kekca, kako zna citrati? Hm, pa si lahko tiho in te je lahko sram,

da ne znaš tako lepo peti kot Kekčeve citre . . . Ptičica zlata, ti drobna siromačica! . . .

Medtem so prišli iz gozdčiča, in pot je zavila med njivami do samotne hiše, ki je stala tam sredi lepo obdelanega polja. Rožle je zamahnil s klobučkom, pa je dejal: »Glej, tam stoji naša hiša. Ali ni

lepo pri nas? Poglej, poglej tiste visoke gore! O, izpred naše hiše se vidijo tako lepo in blizu so, da bi jih lahko kar z roko dosegel!»

Kekec se je ozrl na hišo. Bila je velika in napol zidana, napol lesena. Drevje je zelenelo okrog nje, in iz dimnika se je dvigal bel dim. Nedaleč od hiše se je pričenal gost smrekov gozd, ki se je širil in spenjal vedno više ob strmi gori, dokler ni prenehal visoko tam

gori ob belih, v nebo štrlečih pečinah in ob zmrznjenih snežiščih. Na desno pa se je širilo bogato polje. Murni so črlikali vseokrog, in sto škrjančkov je prepevalo nad dehtečim poljem.

»Hm, lepo je tu!« je govoril Kekec. »O, veliko lepše nego pri nas. Tu mi bo dobro, in prav nič ne bom žalosten.« — In šli so naglo preko polja in so se vedno bolj bližali hiši. Veselo sta se pogovarjala Rožle in Kekec; samo mala Mojca je še vedno molčala in je le tupatam izpregovorila besedico. Dospeli so do praga in so stopili v vežo. — »Oj, oče! Oj, mati!« je zavpil Rožle na ves glas. »Ali slišite? Kekec je prišel... Jaz sam sem ga privedel v našo hišo.«

In prišla sta oče in mati. Podala sta Kekcu roko in sta ga potrepjajala po rami. — »Bog te sprimi, Kekec!« sta mu govorila. »Mislimo, da ti bo dobro pri nas in ti ne bo dolg čas. Kar lepo se boš udomačil, pa boš pozabil na dom. Pa ti ne bo sile!« —

Pa se je Kekec res udomačil že tisti dan pri Koroščevih. Bil je dobre volje in vesel. Pravil je različne zgodbe, da so se mu smejali vsi. A najbolj so se mu smejali, ko je pravil, kako je pri stricu Prisanku pasel divje koze. — »Hm, dvakrat sem ga pošteno zmikastil,« je pripovedoval. »Prekanil sem ga, da je kar debelo gledal. A vse eno mi je podaril lepe citre. Saj ni stric Prisanek hudoben; prav ničesar mu ne morem reči; resnično, prav ničesar.«

»Glej ga no!« je menil Korošec in se je čudil Kekcu. »Ti si pa navihan, da nihče tako. Ti bi mogoče prekanil celo staro Pehto in jo pregнал iz naših krajev. Pa bi ne strašila več otrok in bi jih ne kradla.«

»Kaj, Pehta?« je dejal Kekec in je zamahnil z roko. »O, slišal sem doma o Pehti, slišal! Pa pravijo, da domuje tu nekje v vaših gorah. Pravijo, da je strašna in da ukrade vsako leto na vasi deklico, ki je najbolj pridna in najbolj slaba... Huda je, da le kaj! Hm, skoro bi se je bal, in najrajši bi je ne videl nikoli. Ali ni res, stric?«

»Hm, seveda je najbolje, da je ne vidiš nikdar!« je odgovoril Korošček stric. »Resnično — Pehta je grozna, in najbolje je, da jo pustimo v miru. Lahko nas sliši — potem pa gorje tebi, Kekec! Pograbi te in te ponese v gore, kjer stoji nekje njena koča. Pa ti bo predla slaba tam gori, slaba, Kekec!«

»No, ne vem!« je rekel Kekec. »Ne vem, če bi se je bal. Ustrašil se nisem niti Prisanka in sem ga celo zmikastil. Mogoče bi se pa res ne bal Pehte? Saj ji nisem storil nič hudega, in kaj naj mi hoče? Pustiti me mora v miru, kakor jo jaz puščam v miru... Veste, izmislil si bom lepo pesem o Pehti, pa jo bom citral in prepeval. Slišala jo bo Pehta; vesela bo in nas bo imela rada. In ničesar žalega nam ne stori in nas pusti v miru!«

»O, saj res, Kekec!« se je oglasila mala Mojca, ki je sedela v kotičku za mizo in je molčala ves čas. »Daj, Kekec! Izmisli si lepo pesem o Pehti. Ti boš citral, jaz bom pa pela, da naju bodo vsi poslušali. Pa tudi Pehta bo naju poslušala. Kar skakala bo od samega veselja... Pa kdaj si boš izmislil tisto pesem, ha, Kekec?«

»Ne vem,« je odgovoril Kekec in se je zamislil. »Mogoče že danes, mogoče že jutri... Ni tako lahko, res, ni lahko. Poskočnico si izmisliš kaj hitro. Hm, o Pehti pa mora biti kaj lepega, da se Pehta ne bo

usajala, češ, tako pesem si si izmislil o meni, ti Kekec! No, če ne znaš kaj boljšega, pa bi bil pustil še to! — Nemara bi se še celo razhudila, pa bi me pograbila. A to bi ne bilo dobro, resnično bi ne bilo dobro!«

In tako so se pogovarjali tisti dan. Solnce se je že bližalo goram, ko so šli Kekec, Rožle in Mojca vun na vrt. — »Zapeli bomo tam lepo pesem,« je rekel Rožle, in zato je vzel Kekec s seboj citre. Prijel je Mojco za roko in jo je vodil varno preko praga na zeleni vrt. Pod široko hruško je stala tam mizica in dolga klopa. Sedli so tja, pa so pričeli ugibati, katero pesem bi zapeli.

»Tisto dajmo o pomladi in škrjančku!« je menila Mojca. »Oh, tako je lepa, da bi jo vedno prepevala! Dajmo tisto o pomladi in škrjančku!«

»Saj res — to je krasna pesem,« je rekel Kekec. Tudi jaz jo rad pojem, ker mi je jako všeč. Pa jo dajmo!« — In Kekec je uglasil strune, pa je pričel brenkati. Mojca je zapela s svojim srebrnim, škrjančkovim glasom, in oglasila sta sè tudi Kekec in Rožle. Ubrani so bili glasovi, pa so tako lepo zveneli med veselim citranjem v tihi svet, da se je vse čudilo širom okrog. A najlepši je bil glas male, slepe Mojce. Podoben je bil škrjančkovemu žvrgoljenju v tistem jutru, ko se smeje vse modro nebo in se ziblje škrjanček nad dehtečim poljem...

Ubrano petje je privabilo iz hiše tudi očeta in mater. Obstala sta sredi vrta, pa sta poslušala in se čudila. Ko je utihnila pesem, je rekla mati očetu: »Kaj ni dobro, da je prišel Kekec k nam? To ti je dečko! Vesel in pogumen kot nihče. Pa srce ima dobro, resnično — zlato srce... Glej, Rožle je že kar zaverovan v njega, in uboga Mojca kar strmi in ga poslušá.«

»Dobro, dobro!« je pritrdil oče. »Veselo bo zdaj pri nas kot nikjer drugje na vasi. Pa ta Kekec ti je navihán in ti ima sto muh v glavi. Kar iz rokava ti jih iztresa in ne pride nikdar v zadrego. Bog mu daj zdravja in sreče!«

Solnce se je nagnilo za gore, in dolga senca je padla čez tiho dolino. Mati je poklicala otroke v hišo k večerji, ki je stala že pripravljena na mizi. Otroci so prišli v izbo in so se smejali veselo. Sedli so k mizi, prekrizali so se, pa so pričeli hlastno jesti. In Kekcu je zopet dobro tekél jezik. Pravil je zgodbo o Kezi in o bedasti miški, ki je pojedla ponoči ubogi Kezi rog. Pa Keza ni bila prav nič žalostna. Pa menda še zapazila ni, da ji je pojedla miška rog, ker ni prav nič meketala in niti enkrat ni zajavkala.

Noč je že bila, ko so se spravili pri Korošču k počitku. Kekec in Rožle sta spala v podstrešni izbici vsak v svoji postelji. Mesec je gledal skozi lino in skoro svetlo je bilo v izbici. Iz daljave se je čulo pritajeno šumenje smrekovega gozda, in tuintam se je razlegnilo zateglo lisjakovo lajanje. Kekec še ni spal, ampak je gledal skozi lino v srebrni mesec in je mislil sam pri sebi. O Koroščevih je mislil — o Rožletu in o Mojci. Nazadnje se je domislil tudi hude Pehte in se je posmegal. — »Pesem si izmislim o Pehti, lepo pesem, še lepšo pesem, nego sem si jo bil izmislil o Vili Škrlatici. Pa bo strmela Pehta in mi bo mogoče podarila še celó najlepše ruševčevo pero, da si ga zataknem za klobuk... Hm, pa kaj bi si izmislil? Kaj bi si izmislil? Nemara...«

A Kekec ni mogel več premišljati. Hipoma so se mu zaprle oči, in spanec ga je premagal, da sam ni vedel kdaj...